

районний суд
Судді

Позивач: К
що проживає за адресою вул. Лазурна .

Відповідач:
20.10.1958 р.н.
що проживає за адресою: вул

Відгук на позовну заяву

2010 . року рішенням №2-/2010 року районного суду шлюб між мною і К - розірвано по зверненню К

2011 Позивач звернулася до Заводського суду, з позовною заявою до мене, про видачу дозволу на виїзд за кордон нашої неповнолітньої дитини без мого дозволу. У зв'язку з чим я звертаюся до суду із запереченнями у цій справі.

1. Я не проживаю і не прописаний за адресою вул. Лазурна. Це адреса проживання Позивача, і вказана вона, імовірно, з метою ввести суд в оману і не своєчасно інформувати мене про дату судового засідання або взагалі залишити мене в невіданні відносно нього. Тактику приховання від мене своєчасного сповіщення про майбутнє слухання вона вже використала під час шлюбнорозлучного процесу.

2. К. у своєму позові затверджує, що її батьки проживають на території Білорусії і саме з цієї причини вона хоче вивести дитину за кордон. Але мати моєї колишньої дружини є громадянкою України, прописана в м. Одеса і проживає в місті Одеса, на вул. тел. 380, працює в ТОВ м. Одеса, тел. 38 (0482). Наш спільний син постійно відвідує бабусю, я ніколи не перешкоджав їх спілкуванню, хоча маю для цього усі підстави, хоч би тому, що умови її проживання не відповідають потребам дитини, а саме бабуся проживає в офісному приміщенні. Батько Позивача в дійсності є громадянином Білорусії, але працює водієм в 12 автобусному парку в Росії, 143400, Московська область, Красногорськ, вул. (495) 563-14-21, (495) і постійно проживає в Росії, Московська обл., м. Красногорськ, вул., і веде антигромадський і аморальний спосіб життя, у зв'язку з чим сама Позивач не бажала ні спілкуватися з ним, ні бачити його в нашому будинку під час нашого спільного проживання. У зв'язку з цим звертаю увагу суду на те, що К.. вводить суд в оману відносно того, що її батьки проживають на території республіки Білорусь.

Обманним шляхом вона намагається отримати дозвіл і вивести нашу спільну дитину за кордон і можливо там з нею залишитися, що надалі перешкоджатиме спілкуванню моєї улюбленої дитини зі мною, а це суперечить нормам чинного законодавства і моїм життєвим принципам.

Ці підозри посилює те, що у своїй позовній заяві вона не вказала ні час, ні тривалість поїздки, ні супроводжуючу особу, що є необхідним для отримання подібного дозволу і те, що постійно дозволяє собі без узгодження зі мною і не ставлячи мене в відомість відвозити сина за межі м. Миколаїв і залишати там на тривалий період, завдяки чому, я не знаю місце знаходження свого сина.

3. Відповідач стверджує, що самостійно матеріально забезпечує нашу спільну дитину, але це не відповідає дійсності і здоровому глузду. Звертаю увагу на те, що на вимогу позивача, замість аліментів на дитину до його повноліття, я залишив їй усе майно, що належить мені, залишившись без житла і засобів існування. Я намагався укласти договір про припинення права на аліменти для дитини, у зв'язку з передачею права власності на частину загального майна (квартира з обстановкою, автомобіль, дачна ділянка і ін.), що належить мені, але відповідач відмовилася з невідомих мені причин, хоча сама була ініціатором цього, а також очевидно для діставання можливості, крім того що я усе залишив їй, на її ж прохання, подати позов про стягнення аліментів і чим вона мені погрожує і навіть зверталася до суду з цього питання.

Не звертаючи уваги на те, що під час нашого спільного проживання з К я відмовляв собі у своєчасному лікуванні, відпочинку в цілях економії, а усе нажите майно і матеріальні засоби віддавав їй і при розлученні залишив усе майно в її розпорядження на її ж вимогу вона стверджує, що самостійно, без матеріальної допомоги забезпечує нашу спільну дитину. При зустрічах з сином, я стараюся ні в чому йому не відмовляти і даю йому усе, що дозволяють мої фінансові можливості.

4. Колишня дружина говорить, що самостійно займається лікуванням нашого сина, але це суперечить дійсності, оскільки, вона, маючи нами спільно куплений транспортний засіб, не може знайти час, для відвідування дитячого лікаря, у зв'язку з чим я вимушений при усіх її перешкодах, за особистою ініціативою вирішувати ці питання і відвідувати з сином стоматолога, уролога і так далі. А Позивач не визнала за потрібне пройти з сином призначені лікарем урологом фізіотерапевтичні процедури.

Коли у мене виникла можливість повезти сина на відпочинок на морі, для оздоровлення дитини, відповідач відмовила, без існуючих на те пояснень.

5. Позивач стверджує, що наша спільна дитина втратила душевний спокій після нашого розлучення, але звертаю увагу суду на те, що розлучення було за її ініціативою і завдяки її черговій зраді мені, тобто втрата душевного спокою дитини є повністю її провиною. Почало душевним стражданням дитини належало Позивачем після того, як в 2010 році вона, не дивлячись на мої заперечення, обманним шляхом залишила дитину на піклування сторонньої людини і сама поїхала у Білорусію до свого коханця.

Після цієї поїздки, ще під час нашого спільного проживання, розмістила по усій нашій квартирі свої фото з коханцем в ліжку, в місцях доступних дитині, що ніяк не могло сприяти душевному спокою нашого сина. Душевний комфорт дитини вона ставить на друге місце після своєї матеріальної і моральної зацікавленості. К. постійно перешкоджає моєму спілкуванню з сином, це витікає з того, що вона приховує від дитини подарований мною йому мобільний телефон і говорить йому, що папа їх покинув, але це суперечить істині і дуже сильно підриває мій авторитет перед рідним сином, що приводить вже і до його моральних страждань, на що він постійно мені скаржиться. При вихованні дитини, позивач постійно намагається захистити мене від ухвалення таких важливих рішень, як наприклад вибір учбового закладу.

Перешкоджає моїм бажаним інтересам і батьківським обов'язкам виконувати разом з дитиною домашні завдання. Робить це з єдиною метою -

доставити мені душевні страждання, що також тягне значний збиток інтересам дитини, у супереч його волі.

Позивач своїм життєвим пріоритетом обрала - брехню, переслідування тільки своїх особистих інтересів, навіть на шкоду інтересам дитини. Для досягнення своїх особистих цілей вона не гидує використати шантаж ім'ям і інтересами дитини. При розлученні, наполягала на тому, щоб я залишив усе майно їй, шантажуючи мене переїздом з міста, з причини чого я і побоююся необґрунтованих виїздів сина за межі Миколаєва, а тим більше з території України.

На підставі вищевикладеного і відповідно до ст. 128, 130 ГПК України
Прошу суд:

- а. відмовити Позивачеві в задоволенні її прохання повною мірою;
- б. витребувати з архіву суду і вивчити матеріали справи за позовом К., до мене про розірвання браку (справа № 2-/2010);
- в. з'ясувати чи вручалася повістка про судові засідання на моє ім'я, а якщо вручалася, то кому і коли.